

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 832/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sadu Rejonowego w Belchatowie z dnia 28 września 2023 roku w sprawie II K 1014/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	zarzut naruszenia przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, tj. - art. 7 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks poprzez dowolną, niezgodną z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego ocenę następujących dokumentów	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne	

znajdujących się w aktach sprawy:

- protokołu z rzekomego „eksperymentu procesowego” na przedmiotowych w sprawie urządzeniach, przeprowadzonego przez funkcjonariusza Służby Celnej, i błędne wywiedzenie przez Sąd I instancji, iż konkluzje zapisane w protokole z tego „eksperymentu” prowadzą do wniosku o rzekomo losowym charakterze badanych automatów do gier i objęciu ich ustawą z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, podczas gdy, niezależnie od wskazanych wyżej uchybień procesowych, czynność ta została przeprowadzona rażąco nieprawidłowo, przez co pozbawiona jest waloru dowodowego (badanie jednego urządzenia trwało średnio 2,5 minuty, protokoły z przeprowadzania „eksperymentów” spisywane kilka dni później, kiedy

funkcjonariusze nie mieli już nawet dostępu do urzędzeń, jedynie na podstawie nagrania (filmu) z przedmiotowych czynności),

- **art. 143 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks** poprzez rażąco wadliwe sporządzenie protokołu z „eksperymentu procesowego” obejmującego badanie automatów do gier w niniejszej sprawie, polegające na braku sporządzenia protokołu bezpośrednio w trakcie przedmiotowej czynności, a dopiero po odtworzeniu nagrania z przeprowadzonego „eksperymentu”, przez co był to protokół z czynności odtworzenia nagrania eksperymentu, a nie protokół samego eksperymentu, co zaprzecza istocie protokołu oraz narusza jego podstawową funkcję, mającą zapewnić bieżące rejestrowanie czynności procesowych;

- **art. 211 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks** poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie eksperymentu procesowego pod względem materialnym, tj. brak zaprotokołowania czynności objęty eksperymentem procesowym w trakcie jego przeprowadzania, ale sporządzenie protokołu na podstawie nagrania filmowego, które jest wyłącznie odtworzeniem tych czynności, i to ze swojej natury w ograniczonym zakresie, a ponadto poprzez przeprowadzenie eksperymentu procesowego w sposób rażąco powierzchowny i nierzetelny, zgodnie bowiem z protokołem czynności badania urządzeń trwały 25 minut i 8 minut, podczas których rzekomo przebadano łącznie siedem automatów, a ponadto sporządzono pisemny protokół, co wskazuje na oczywistą powierzchowność

działań
funkcjonariuszy;

- art. 170 § 1 pkt 3 kpk. w zw. z art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks poprzez nieprawidłowe oddalenie wniosku obrony o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego i w konsekwencji zaniechanie przez Sąd I instancji zasięgnięcia opinii biegłego na okoliczność ustalenia rzekomo losowego charakteru gier prowadzonych na spornych w niniejszej sprawie automatach, w sytuacji gdy weryfikacja przedmiotowych urządzeń pod kątem losowego charakteru gier jest niewątpliwie przedmiotem wiadomości specjalnych, wymaga zwłaszcza dysponowania wiedzą techniczną oraz elektroniczną, celem rzetelnego zbadania mechanizmów gier oraz oprogramowania zainstalowanego na danym automacie, co Sąd I instancji pominął, opierając się w tym zakresie na

	<p>przeprowadzonym z rażącym naruszeniem prawa „eksperymentem procesowym”;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Obraza przepisów postępowania tylko wtedy stanowi uchybiecie, jeżeli mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 kpk). Sąd odwoławczy rozważając zasadność przedstawionych powyżej zarzutów, ocenia czy nastąpiło naruszenie przepisów prawa procesowego oraz ocenia koniunkcyjnie możliwość wpływu tego naruszenia na treść orzeczenia (wpływ hipotetyczny). Chodzi więc o uchybiecie dotyczące kwestii istotnych, a nie drugorzędnych.</p> <p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych</p>				

przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu poprzez eksponowanie drugorzędnych okoliczności. Przy czym, jest to aktualne przy zarzucie błędu o charakterze „dowolności”. Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, jak zasadnie się wskazuje, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego. Takich przekonujących argumentów apelacja w odniesieniu do ustaleń odnośnie sprawstwa oskarżonego nie zawiera. Poczynione przez sąd I instancji

ustalenia faktyczne znajdują jednak odpowiednie oparcie w ujawnionym w toku przewodu sądowego materiale dowodowym.

Istotnym dowodem w sprawie są przeprowadzone eksperymenty procesowe, które dotyczyły automatów z chwili ich zatrzymania, odnosiły się do faktycznego ich funkcjonowania automatów w konkretnie określonym czasie i miejscu, a zakres kompetencji funkcjonariuszy celno – skarbowych powoduje, że ich wnioski w tym zakresie mają cechy fachowości, spójności oraz pełności i merytorycznej wiarygodności, bo w świetle całokształtu sprawy winny zostać wzięte pod uwagę jako pewne.

Organy celne przeprowadzając postępowanie dowodowe w oparciu o unormowania zawarte w Ordynacji podatkowej są uprawnione do samodzielnego dokonywania

ustaleń, czy dana gra jest grą na automatach w rozumieniu ustawy o grach hazardowych.

Ekspertyzy procesowe, jakie przeprowadzono w sprawie, zostały dokonane przez funkcjonariuszy celno – skarbowych zajmujących się zwalczaniem przestępczości hazardowej, i już choćby z tego powodu można wnioskować, że posiadali oni odpowiednią wiedzę w zakresie sposobu jego przeprowadzenia.

Zeznania P. K. (1) są ze wszelkich miar przekonujące i jako takim słusznie przyznano walor wiarygodności. P. K. kontrola gier hazardowych zajmuje się w ramach obowiązków służbowych od 2012r., gdzie łącznie – jak sam przekonująco obliczył – przeprowadził kilka tysięcy czynności eksperymentów.

Przebieg tych czynności procesowych, w sposób protokolarny utrwalono na piśmie oraz nagrano kamerą wideo. W

protokole z
czynności opisano
wynik
eksperymentu, jak
również przyczyny,
dla jakich ich
wynik przyjęto za
wskazujący na
uznanie gry na
przedmiotowych
urzędzeniach, jako
posiadających
charakter losowy.

Znaczenie tych
eksperymentów jest
tym większe w
płaszczyźnie
ustawowego
uprawnienia do
rozstrzygnięcia
charakteru gier
wynikającego z
kompetencji
Ministra Finansów,
którego uprawnienia
opierają się na
wynikach kontroli
lub czynności
procesowych
przeprowadzonych
zgodnie z odrębnymi
przepisami przez
organy Krajowej
Administracji
Skarbowej (art. 2
ust. 7a ustawy o
grach hazardowych)
– na potrzeby
własnych
postępowań.
Funkcjonariusze
tych organów mają
takowe uprawnienia
nie tylko do
przeprowadzenia i
udokumentowania
wyników
eksperymentu, ale
także do

samodzielnego stwierdzenia losowego charakteru gry. Toteż nie mogą odnieść pożądanego skutku zarzuty apelanta, poświęcenia zbyt krótkiego czasu na przeprowadzenie eksperymentu na poszczególnych maszynach. Mając na uwadze kompetencje funkcjonariuszy, ich doświadczenie zawodowe, wnosić należy, że uczynili to w sposób rzetelny, fachowy i właśnie dlatego tak „sprawny”.

Chybiony jest także zarzut oparcia ustaleń odnośnie charakteru zakwestionowanych i stanowiących przedmiot zarzutu urzędów tylko na rezultatach eksperymentu/eksperymentów przeprowadzonego przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego, nie tylko dlatego, że mają oni oczywiste, konieczne doświadczenie i praktykę w ocenianiu tego rodzaju urzędów, a przebieg eksperymentu jednoznacznie przekonuje co do

charakteru owych urzędzeń, ale także dlatego, że wszystkie zgromadzone w sprawie materiały dowodowe, oceniane łącznie, prowadzą do jednego tylko, tożsamego wniosku o hazardowości urządzanych gier.

Istotnie budzić może pewne zastrzeżenia forma zaprotokołowania czynności, jak też fakt, że eksperyment wykonano przed wszczęciem dochodzenia.

Jednak skoro do tego celu funkcjonariusze posłużyli się dodatkowo nagraniem swych czynności, a sporządzenie tj. wydrukowanie i podpisanie protokołu, już choćby z powodów technicznych, jest prostsze do wykonania przy użyciu komputera, drukarki etc. – a więc w pomieszczeniu służbowym, a nie na zewnątrz, sporządzone protokoły dotyczą przeprowadzonych eksperymentów, jako czynności procesowych. Próba utworzenia nowej instytucji przez

skarżącego obrońcę „eksperymentu z nagranego filmu” nie może więc odnieść pożądanego skutku. Uchybienia powyższe, z uwagi na sposób utrwalenia czynności czy korelacje czasowa z datą wszczęcia dochodzeń, nie miały istotnego wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Zwrócić należy uwagę, że nauczona doświadczeniem pierwszej kontroli obsługa lokalu, w momencie drugiej kontroli powzięła zdecydowane kroki zmierzające do utrudnienia udostępnienia lokum.

Funkcjonariusze celno – skarbowi zmuszeni byli, w asyście funkcjonariuszy policji, siłowo przełamać opór stawiany przez mężczyznę obsługującego lokal.

Rozważano wezwanie na pomoc Straży Pożarnej, dla odbarykadowania drzwi. Już tylko taka postawa stawia w wątpliwość legalność prowadzonej w lokalu działalności.

Z akt sprawy wynika, że w celu określenia charakteru gier rozgrywanych na zatrzymanych urządzeniach, w pierwszej kolejności funkcjonariusze celni przeprowadzili eksperymenty w postaci gier kontrolnych. W wyniku tych eksperymentów ustalono, że rozpoczęcie gry wymaga zasilenia automatu pieniędzmi, po rozpoczęciu gry bębny obracają się po naciśnięciu przycisku oznaczonego jako (...), ale gracz nie ma wpływu na zatrzymanie gry w momencie świadomego ułożenia pożądaných symboli w określonej konfiguracji, stąd osoba grająca nie ma wpływu na przebieg gry. Cała ingerencja gracza w przebieg gry, po uruchomieniu automatu, polegała więc jedynie na naciśnięciu jednego przycisku i wybraniu stawki. Wskazania doświadczenia życiowego podpowiadają, że urządzenia te nie były po to tylko

graczom udostępniane, by naciskali oni przycisk (...) w momencie jego podświetlenia, lecz po to, by w zależności od rodzaju gry uzyskali oni taki, a nie inny układ grafik na ekranie, a ten był już zależny tylko od algorytmu gry lub przypadku. Nie mogło tu być zatem mowy o żadnej zręczności, czy choćby sprawności manualnej i wynik gier nie był zależny od umiejętności gracza. W tym niewątpliwie przejawiał się ich losowy charakter. Wolą jedynie gracza był wybór stawki (za ile chcą grać).

Urządzenia zostały zaprojektowane specyficznie w aspekcie wizualnym, dla przeciętnego użytkownika. Proste doświadczenie życiowe, wskazuje, że grupą docelową tego rodzaju urządzeń są osoby zainteresowane wzięciem udziału w grze hazardowej i na wywołanie takiego zainteresowania obliczony został wygląd tego automatu i jego

grafika,
jednoznacznie - w
aspekcie używanych
symboli, czy
terminologii -
kojarzący się z
grami o takim
charakterze. Gdyby
było inaczej, tego
rodzaju wizualizacje
byłyby zbędne, bądź
starają się
nawiązywać do
rzeczywistej roli
urządzenia.

Rezultaty
eksperymentów
opisanych w
protokołach
sporządzonych w
niniejszej sprawie
przez
przeprowadzających
czynności
funkcjonariuszy (...),
w połączeniu z
zeznaniem
zwłaszcza świadków
M. J. (1), P.
K. (3), B. G.,
treścią dokumentów
„rozliczeniowych” i
okoliczności
ukrywania
zawartości wnętrza
lokum (osoba
ochroniarza w
drzwiach, zaklejone
szyby) oraz
utrudniania wejścia
osobom
kontrolującym
oceniane łącznie
przez prymat
dyrektyw
określonych w art. 7
kpk, nie
pozostawiają
żadnych wątpliwości

co do tego, że gry na przedmiotowych automatach, miały charakter gier definiowanych w art. 2 ust. 3 - 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 2094). Dla uznania gry za losową nie jest także konieczne, aby zawierała ona tylko i wyłącznie komponenty losowe. Wystarczające jest, aby w ogóle zawierała takie elementy, tak więc nawet w sytuacji, gdy w danej grze współistnieją elementy wiedzy, refleksu, spostrzegawczości itd. oraz elementy przypadkowe, narzucone przez program gry, to jest to równoznaczne z tym, że zawiera ona element losowości, który przesądza, że jest grą na automatach w rozumieniu u.g.h., a więc że dane urządzenia mogą być eksploatowane jedynie w kasynie (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 3 kwietnia 2019 r., (...) SA/Gl (...)). Wprowadzenie różnych elementów

dodatkowych, mających stworzyć pozory braku losowości nie pozbawia gry charakteru losowego, jeżeli w konsekwencji wynik całej gry zależy od przypadku (zob. wyrok NSA z 27 października 1999 r., (...) SA (...), niepubl.; wyrok NSA z 6 grudnia 1999 r., (...) SA (...), Biuletyn Skarbowy 2001, Nr 1, poz. 29). Dla oceny charakteru gry i zaliczenia jej do określonego rodzaju gier według katalogu ustawowego nie mają istotnego znaczenia uboczne elementy (zob. wyr. NSA z 3 września 1998 r., (...) SA 890/98, niepubl.).

Bez znaczenia jest, że na automatach uwidoczniony był napis Urządzenie – gra logiczna.

Pojęcia „losowy charakter gry” oraz „element losowości”, o których mowa w art. 2 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 2094), oznaczają „nieprzewidywalność” wyniku gry dla osoby korzystającej z urządzenia do

gier hazardowych bez względu na budowę takiego automatu, w tym oprogramowania nim sterującego; stan „nieprzewidywalności” nie jest przy tym eliminowany wskutek możliwości uprzedniego sprawdzenia wyniku gry za pomocą dostępnej funkcji oprogramowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 9 listopada 2021 r. I KZP 4/21 OSNK 2021/11-12/45). Eksperymenty przeprowadzone na każdym z zatrzymanych urzędów, których przebieg można dodatkowo obserwować na nagraniu, jednoznacznie potwierdzają w/w element nieprzewidywalności i losowości gier.

W związku z tym, stwierdzić należy, iż dla ostatecznej, jednoznacznej oceny, czy w sprawie doszło do nielegalnego urządzania gier hazardowych nie było potrzebne posiadanie wiadomości specjalistycznych, co

do strony
technicznej
działania
zatrzymanych
automatów, ich
oprogramowania czy
też kodu
źródłowego, a co za
tym idzie pozyskania
opinii biegłego.
Z wymienionych
bowiem powyżej
dowodów jasno
wynika, że wynik
gry dla osób
korzystających z
automatów których
dotyczy sprawa był
nieprzewidywalny.
Gracz nie miał
bowiem wpływu na
ułożenie się symboli
występujących w
grze, które było
zależne tylko od
urządzenia.
Ponadto, w grach
padały wygrane
rzeczowe w postaci
punktów, które
umożliwiały
grającemu
przedłużenie gry,
bez konieczności
wplaty stawki za grę.

Przepis art. 64
ust. 1 pkt 14
ustawy o Krajowej
Administracji
Skarbowej
dopuszcza
możliwość
przeprowadzenia w
uzasadnionych
przypadkach w
drodze
eksperymentu,
doświadczenia lub
odtworzenia

możliwości gry na automacie. Nie ma więc przeszkód do korzystania w postępowaniu z dowodu w postaci eksperymentu przeprowadzonego przez funkcjonariuszy tej administracji.

Dowód z eksperymentu, tak jak wszystkie inne dowody, podlega natomiast swobodnej ocenie dowodów.

Bezpośredni eksperyment przeprowadzony na kontrolowanym urządzeniu niejednokrotnie znacznie lepiej odzwierciedla jego stan, cechy i możliwości prowadzenia na nim gier o charakterze losowym, a nie np. zręcznościowym, aniżeli inne dowody, gdyż uwzględnia rzeczywiste funkcjonowanie automatu w konkretnych okolicznościach, w danej chwili i to, w jaki sposób jest faktycznie (nie teoretycznie) wykorzystywany.

Reasumując powyższe, w ocenie sądu odwoławczego, zgromadzony w

<p>sprawie materiał dowodowy pozwalają na poczynienie miarodajnych ustaleń faktycznych co do losowego charakteru gier urządzanych na przedmiotowych automatach, stąd też zarzut, co do niekompletnego materiału dowodowego, czy braku – z tego właśnie powodu - przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, nie może zostać uwzględniony (uwagi związane z opiniami prywatnymi ujawnionymi w lokalu, zawarto poniżej).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Sąd prawidłowo ocenił materiał dowodowy i dokonał właściwych ustaleń</p>			

<p>faktycznych w sprawie (ostatecznie uznając oskarżonego za winnego zarzuconych mu czynów);</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut naruszenia przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, tj.</p> <p>- art. 7 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks poprzez dowolną, niezgodną z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego ocenę dokumentów znajdujących się w aktach sprawy w postaci opinii jednostki badającej (...) (...) (...), (...)z siedzibą w B., (...), wydanych dla spornych w niniejszej sprawie automatów, podczas gdy z powołanych opinii wynika, że zatrzymane urządzenia (oprogramowanie w nich zainstalowane) pozbawione jest cech losowości, co Sąd I instancji całkowicie zignorował i wydał zaskarżony wyrok, który jest wprost sprzeczny ze zgromadzonym materiałem dowodowym w powyższym zakresie;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>		

	<p>- zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mające wpływ na treść wyroku polegający na ustaleniu, że przedmiotowe urządzenia są automatami do gier hazardowych w rozumieniu Ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych - w szczególności w sytuacji, gdy w aktach sprawy znajdują się opinie oficjalnej jednostki badającej ((...) (...) (...), (...) z siedzibą w B., (...) (k. 13-14 oraz k. 528) potwierdzające, że oprogramowanie zainstalowane w zatrzymanych urządzeniach nie jest oprogramowaniem o charakterze losowym (hazardowym);</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W sprawie zatrzymano dokument, pochodzący z jednostki badawczej</p>				

(...) (...) (...),(...) z którego ma wynikać, że zabezpieczone automaty pozbawione były cech losowości. Pomimo takowego, w ocenie sądu odwoławczego, dokument ten nie jest w stanie, skutecznie podważyć ustaleń poczynionych przez sąd meriti, a dokonanych w oparciu o prawidłowo oceniony materiał dowodowy jaki wskazano w punkcie 3.1. uzasadnienia.

Faktycznie, aby dokładniej ocenić mechanizm funkcjonowania maszyny, pod kątem rodzaju zastosowanego w niej oprogramowania od strony technicznej, szczegółów działania konkretnego programu etc., wymaganym byłby demontaż maszyny, jej rozłożenie na części i powołanie biegłego stosownej specjalizacji (najprawdopodobniej z dziedziny informatyki, czy analityki komputerowej).

Zabezpieczone dokumenty dotyczą

jednak stricte oprogramowania, a dokładnie opisują takowe, ale nie sposób jest przypisać wskazanych w nich danych oprogramowania do konkretnego urzędnika, zatrzymanego w sprawie jako dowód rzeczowy, bo takowe nie posiadały cech identyfikujących je (jak wynika z protokołów zatrzymań były to urzędnicy bez nazw i numerów). Dlatego też informacji zamieszczonych w certyfikacie legalności nie można w sposób jednoznaczny i kategoriyczny identyfikować ze sposobem funkcjonowania poszczególnych urzędów, jak też konkretnie przypisać do danego urzędnika, jakie zatrzymano w sprawie. Zarówno w dniu kontroli 25 września 2019r., jak i 18 października 2019r., w lokalu odnaleziono kopie tego samego dokumentu, wystawionego przez hiszpańską jednostkę badającą (...). Dokument ten wystawiono (co

wynika z pierwszej jego strony) dla spółki - producenta opisanego z nazwy producenta automatów, gdzie już nie przedstawiono w sprawie żadnego dokumentu, który łączyłby spółkę producenta z firmą, w imieniu której oskarżony zawierał umowy o media, czy z którą zawarto umowy najmu lokalu.

Zresztą, co wynika z zeznań P. K. (3), gdyby istotnie ujawnione automaty do gier były legalne, jako choćby jako takie winny podlegać zgłoszeniu i rejestracji, czego brak w niniejszej sprawie.

Element losowości maszyn został natomiast prawidłowo ustalony w oparciu o całokształt dowodów zgromadzonych w sprawie, w szczególności o wyniki eksperymentów i zeznania świadków B. G. i M. J. (2), których łączna wymowa nie pozostawia żadnych wątpliwości.

Wniosek			
o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Sąd prawidłowo ocenił materiał dowodowy i uznał oskarżonego za winnego zarzuconych mu czynów			
3-3.	Zarzut naruszenia przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, tj. - art. 307 § 2 kpk. oraz art. 308 § kpk w zw. z art. 143 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks poprzez przeprowadzenie eksperymentu procesowego, który jest czynnością wymagającą sporządzenia protokołu, w trakcie postępowania sprawdzającego, wbrew wyraźnemu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

zakazowi
prowadzenia tego
rodzaju czynności
w takim czasie,
podczas gdy w
sprawie niniejszej:

- dochodzenie w
zakresie czterech
urzędzeń wszczęte
zostało dopiero dnia
18 października
2019 roku (z tym
dniem zakończyła
się faza
postępowania
sprawdzającego), a
pierwszy
eksperyment
procesowy w trybie
art. 211 k.p.k.
(stanowiący jedyny
dowód losowości
urzędzeń w sprawie)
przeprowadzony
został dnia 25
września 2019 roku,
zatem niemal
miesiąc przed
wszczęciem
dochodzenia (tj. na
etapie postępowania
sprawdzającego);

- dochodzenie w
zakresie trzech
pozostałych
urzędzeń wszczęte
zostało dopiero dnia
14 listopada 2019
roku i z tym dniem
zakończyła się faza
postępowania
sprawdzającego, a
eksperyment
procesowy w trybie
art. 211 k.p.k.
(stanowiący jedyny
dowód losowości
urzędzeń w sprawie)

	przeprowadzony został dnia 18 października 2019 roku, zatem niemal miesiąc przed wszczęciem dochodzenia (tj. na etapie postępowania sprawdzającego);		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Budzi zastrzeżenia fakt, że eksperyment/eksperymenty wykonano przed wszczęciem dochodzenia. Jednakże powyższe uchybienie nie miało wpływu na treść ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie.			
Wniosek			
o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			

<p>- wskazane uchybienie proceduralne nie miało wpływu na treść wyroku;</p>				
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mające wpływ na treść wyroku polegający na ustaleniu, że to oskarżony urządzał hipotetyczne gry hazardowe w niniejszej sprawie, podczas gdy brak jest jakichkolwiek dowodów na powiązanie go z działalnością obejmującą automaty do gier znajdujące się w punkcie przy ul. (...) w B., w szczególności brak jest podstaw do takich konkluzji, mając na względzie zeznania świadków, którzy wykluczają powiązanie oskarżonego z tą działalnością, jak też treść dokumentów (umów) wskazujących na spółki, które wynajmowały przedmiotowy lokal i prowadziły w nim działalność, spośród których żaden dokument nie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

wskazuje na aktywne zaangażowanie oskarżonego w prowadzenie działalności obejmującej gry na automatach; a konkluzje Sądu I instancji w zakresie przypisanego sprawstwa są arbitralne i nieuzasadnione.

- co ma wynikać z obrazu **art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.** poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i zdyskredytowanie, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, mocy dowodowej i znaczenia dla oceny winy oskarżonego materiału dowodowego w zakresie, w jakim przemawia on na korzyść A, S. i wprost świadczy o braku jakichkolwiek podstaw do tego, aby przypisać oskarżonemu popełnienie zarzuconych mu czynów, w tym w szczególności:

- wyjaśnień
oskarżonego i

- zeznań świadków:
E. M., K. P., B. G., M.
K., P. B., S. K., J. A.,
I. F., którzy wszyscy
wprost zeznali, że
nie znają A. S.,
a także innych
świadków: A. P.
(1), A. P. (2) i
którzy wykluczyli,
aby oskarżony miał
jakikolwiek związku
z prowadzeniem
działalności
dotyczącej
automatów do gier,

- zeznań świadka M.
J. (2), który zeznając
na rozprawie
sprostował swoje
wcześniejsze
zeznania i widząc
oskarżonego
naocznie, wykluczył,
aby była to osoba,
którą widywał w
lokalu z
automatami,
(zeznał: „ Wydoje
mi się że, oskarżony
jest podobny do tego
pana, który bywał
w lokalu ale chyba
tamten pan był
trochę szczuplejszy i
niższy”

- ponadto
pominięcie
konkluzji
wynikających z
umowy na dostawę
wody do lokalu
zawarła firma (...)
Sp. z o.o., umowy
na dostawę ciepła

	<p>do lokalu zawarła firma zawarta firma (...) Sp. z o.o.), a ponadto faktu, że podnajemcą lokalu od dnia 19 września 2019 roku była firma Z (...) Sp. z o.o. z którą brak jakichkolwiek (nawet symbolicznych) powiązań oskarżonego, a</p> <p>dalszym podnajemcą lokalu od dnia 23 września 2019 roku była firma (...) Sp. z o.o., z którą także brak jakichkolwiek (nawet symbolicznych) powiązań oskarżonego; gdzie zlecenie badania oprogramowania zainstalowanego w urządzeniach dokonała Spółka (...) d.o.o. , z którą brak jakichkolwiek (nawet symbolicznych) powiązań oskarżonego;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zgodnie z utrwalonym od lat poglądem, wyrażanym tak w doktrynie jak też w</p>				

judykaturze:
ustalenia faktyczne
dokonane przez sąd
meriti w toku
rozprawy głównej
mogą być skutecznie
zakwestionowane, a
ich poprawność
zdyskwalifikowana,
wtedy dopiero,
gdyby w procedurze
dochodzenia do
nich sąd uchybił
dyrektywom art. 7
kpk, pominął istotne
w sprawie dowody
lub oparł się
na dowodach na
rozprawie
nieujawnionych,
sporządził
uzasadnienie
niezrozumiałe,
nadmiernie
lapidarne,
wewnętrznie
sprzeczne bądź
sprzeczne z regułami
logicznego
rozumowania,
wyłączające
możliwość
merytorycznej oceny
kontrolno-
odwoławczej.

Skarżący, wyrażając
własną odmienną
oceną dowodów
i wyprowadzając
własne wnioski w
tym zakresie, nie
wykazał w
wiarygodny i
przekonywający
sposób, aby ocena
dowodów dokonana
przez sąd meriti
nosiła cechy
dowolności

(wykraczając tym samym poza granice ocen swobodnych zakreślone dyrektywami art. 7 kpk). Tego rodzaju uchybień, jakie obrońca podnosił w związku z oceną czynu zarzucanego oskarżonemu, aby rodziły one wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku w tym zakresie, Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie nie stwierdził. Rzecz także w tym, że dla skuteczności zarzutu tego rodzaju (ukierunkowanego na kwestionowanie oceny dowodów) nie wystarczy wysłowanie własnego stanowiska, odmiennego od ustaleń sądu meriti. Konieczne jest natomiast wykazanie w oparciu o dowody i ich wnikliwą ocenę, że ustalenia te są błędne, wskazanie możliwych przyczyn powstałych błędów i wszechstronne uargumentowanie własnego odmiennego stanowiska.

Apelacja kwestionuje stanowisko sądu I instancji zwłaszcza z pozycji wyjaśnień oskarżonego oraz jego własnych subiektywnych ocen wymowy przeprowadzonych na rozprawie dowodów, przy wyjątkowo wybiórczym i subiektywnym ujęciu ich zakresu, charakteru i treści.

Nie da się zawsze bezwzględnie ustalić przebiegu zdarzeń, lecz niekiedy tylko w takim zakresie, na jaki zezwalają na to zebrane dowody oraz dostępna wiedza i ukształtowane na jej podstawie doświadczenie życiowe. Nie budzi także wątpliwości, że przedmiotowa sprawa ma charakter poszlakowy.

Oskarżony negował swoje sprawstwo. Nawet jednak wówczas, gdy nie występują dowody bezpośrednio wskazujące na sprawstwo, nie przekreśla to jeszcze możliwości przypisania popełnienia zarzucanego czynu i pociągnięcia do

odpowiedzialności karnej.

Pełnowartościowy dowód sprawstwa mogą stanowić tzw. dowody pośrednie (poszlaki), a warunkiem wówczas niezbędnym jest, aby poszlaki te, rozumiane jako udowodnione fakty uboczne, z jednej strony prowadziły w drodze logicznego rozumowania do ustalenia w sposób niewątpliwy owego sprawstwa, a jednocześnie pozwalały na wykluczenie innej wersji zdarzenia. Całokształt materiału dowodowego pozwalać musi zatem na stwierdzenie, że inna interpretacja przyjętych faktów ubocznych – poszlak, nie jest możliwa.

Sąd rejonowy ustalił fakty stanowiące poszlaki, takie jak udział oskarżonego w podpisywaniu umów dotyczących mediów, w charakterze pełnomocnika firmy, która miała wynajmować lokum przy ul. (...), ustalił także że umowa najmu zawierała sfalszowany podpis

rzekomego
właściciela spółki.
Co więcej ustalił,
iż oskarżony, a
nie ktoś inny, było
widziany w lokalu
oraz podejmował się
czynności z kategorii
nadzorczych wobec
osoby w lokalu
zatrudnionej do
obsługi klientów
automatów. Po
analizie wszystkich
zebranych w sprawie
dowodów, we
wzajemnym ich
powiązaniu,
prawidłowo przyjął,
iż dają one podstawę
do poczynienia
dalszych
jednoznacznych
ustaleń, co do
faktu głównego, tj.
popelnienia przez
oskarżonego
zarzucanego mu
czynu urządzania
gier hazardowych
wbrew określonych
przepisom, oraz
wykazał, że
całokształt
materiału
dowodowego
wyłącza inną
interpretację
przyjętych faktów.
W konsekwencji
odrzucał wersję
lansowaną przez
oskarżonego, jako
nieprawdopodobną,
nieracjonalną,
pozostającą w
sprzeczności z
zasadami życiowego

doświadczenia i logiki.

Oskarżony nie musiał osobiście podejmować wszystkich działań w „terenie”, aby przypisać mu przedmiotowe przestępstwo i być znany osobiście szeregowi świadków zeznającym w tej sprawie, jak tego oczekuje skarżący.

Urządzanie gier hazardowych, to ogół czynności i działań stanowiących zaplecze logistyczne dla umożliwienia realizowania w praktyce działalności w zakresie gier hazardowych, w szczególności: zorganizowanie i pozyskanie odpowiedniego miejsca na zamontowanie urządzeń, przystosowanie go do danego rodzaju działalności, umożliwienie dostępu do takiego miejsca nieograniczonej liczbie graczy, zatrudnienie personelu zapewniającego graczom możliwość uczestniczenia w grze, a z

prowadzeniem gry mamy do czynienia wówczas, gdy dochodzi do obsługiwania określonej gry na określonym urządzeniu.

Lokal w którym umiejscowione były sporne maszyny zapewniał dyskrecję w tym sensie, że jego szyby były zaciemnione, nad oknami oraz wewnątrz budynku zamontowany był monitoring, nie znajdowały się szyldy, które w jednoznaczny sposób wskazywałyby na formę prowadzonej działalności, asortyment sklepu itp. Taka forma zabezpieczenia sprawia, że dostęp do lokalu miała pewna jedynie kategoria osób, tych „wtajemniczonych”. Sposób rozlokowania automatów (zamykanych w odrębnych boksach) także zapewniał pewien rodzaj anonimowości i niedostępności. Drzwi poszczególnych boksów były otwierane automatycznie

pilotem przez
obsługę.

W chwili
przeprowadzonych
kontroli, w jednym
wypadku w lokalu
znajdował się
świadek M. J. (2),
który zeznał, że
jest pracownikiem
lokalu, jednakże
nie legitymował się
jakąkolwiek formą
pisemnego
zatrudnienia (żadnej
umowy związanej z
zatrudnieniem nie
posiadał). Zeznał
on, że warunki
zatrudnienia ustalał
z pracodawcą
„panem A.” ustnie.
Świadek ten opisał
mechanizm
prowadzonej
działalności, sposób
obsługi maszyn,
oferowane klientom
usługi, sposób
rozliczania się z
wygranych. W swych
zeznaniach wskazał
także, że w zakresie
wypłaty wygranej
kwoty kontaktował
się z w/w osobą
o imieniu A..
W toku okazania
tablicy pogładowej,
świadek w sposób
pewny rozpoznał
oskarżonego, jako
mężczyznę
prowadzącego lokal.
Dodatkowo
stwierdzono
zgodność imienia.
To, że w toku
postępowania

sądowego zeznanie M. J. w tym zakresie nie było kategoryczne, nie ma oczekiwanego przez obronę znaczenia w sytuacji, jak weźmie się pod uwagę, nie tylko upływ czasu, ale też to, że naturalnym jest, iż w miarę postępujących czynności procesowych, świadek mógł zdać sobie sprawę z wagi swych depozycji i powagi sytuacji w jakiej się znalazł.

Świadek o mężczyźnie o imieniu A., jako o osobie związanej z automatami do gier, informował także swoją partnerkę A. P. (1).

W lokalu zabezpieczono również telefon, kartki z zapiskami i rozliczeniami oraz klucz do kasowania kredytów punktowych. Kartki z zapiskami zawierały uwagi w kwestii wypłat wygranych, dane pracowników, numery kontaktowe do nich, jak też klientów lokalu. W toku analizy w/w zapisów ujawniono osobę B. G., jak też A. P. (3). B.

G. w zeznaniach przedstawił się jako stały klient lokalu. Opisał on w szczegółowy sposób mechanizm funkcjonowania poszczególnych maszyn, zasady gry na nich, uzyskania wygranych i ich wypłaty, a także opisał rolę, jaką spełniała obsługa lokalu. Tożsamy sposób funkcjonowania mechanizmu automatów i gry na nich przedstawiony został w przeprowadzonych eksperymentach procesowych przez funkcjonariuszy urzędu celno - skarbowego. Zważyć należy, że z zeznań świadka B. G. wynika, iż zdarzyło się, że A. P. (1) zapisała jego numer i skontaktowała się z nim po jakim czasie, aby przyszedł odebrać wygraną. Z kolei z jej zeznań wynika, że czyniła to niejako w imieniu swego partnera M. J. (2).

Do powyższych okoliczności tych w żaden sposób nie odniósł się apelant.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 października 2016

r., w sprawie IV KK 174/16 słusznie zauważył, że w literaturze jedni autorzy wskazują, że zakres pojęcia „prowadzić” jest szerszy od pojęcia „urządza”, gdyż obejmuje także np. ułożenie systemu gry, zasad jej prowadzenia, rozliczanie, przedsięwzięcia (F. Prusak, Prawo

i postępowanie karne skarbowe, Warszawa 2002, s. 167). Inni wywodzą, że to pojęcie „urządza” ma zakres szerszy niż „prowadzi” (G. Skowronek, Prawne aspekty hazardu, Wrocław 2012, s. 310 - 313). Sąd Najwyższy podzielił jednak pogląd, że „urządzać”, to więcej niż tylko „prowadzić”, a zatem „urządzanie” jest pojęciem szerszym, obejmuje całość podjętych działań (por. L. Wilk, J. Zagrodnik, Prawo karne skarbowe, Warszawa 2009, s. 236, W. Kotowski, B. Kurzępa, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, Warszawa 2006, s. 368).

Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko sądu I instancji w kwestii uznania oskarżonego, zarządzającego spółką z o.o. za urządzającego (i prowadzącego) działalność w zakresie gier hazardowych w rozumieniu powołanych przepisów tej ustawy. Zwrot ten obejmuje niewątpliwie podejmowanie aktywnych działań, czynności dotyczących organizowania przedsięwzięcia w zakresie gier na automatach. Sprowadza się ono po czynnościach przygotowawczych polegających na zorganizowaniu i pozyskaniu odpowiedniego miejsca na zamontowanie urządzeń, przystosowanie go do danego rodzaju działalności na umożliwieniu dostępu do takiego miejsca nieograniczonej ilości graczy, utrzymywanie automatów w stanie stałej aktywności umożliwiające ich

sprawne funkcjonowanie, wypłacanie wygranych, a także czynności związane z obsługą urzędów czy pozyskaniem odpowiedniego przeszkolonego personelu, prowadzenia rozliczeń finansowych z pracownikami, nadzoru, serwisu technicznego, rozliczeń finansowych wynikających z zawartych umów. Działania jakie podejmował oskarżony wskazują na jego umyślny zamiar i zostały prawidłowo przez sąd I instancji ocenione.

Nie ma żadnych podstaw do podzielenia stanowiska obrońcy, że z uwagi na fakt, iż oskarżony jedynie jako pełnomocnik Spółki (...). Z. o o zawarł umowy na dostawy tzw. mediów do lokalu, nie można łączyć go z inkryminowanymi czynami. A. skupia swe starania na dowiedzeniu, że w przypadku ujawnionych automatów, podczas drugiej kontroli na urządzeniach tych

jako właściciela, wskazano już firmę (...)(...), a podnajemcą lokalu była wówczas inna firma, jak w toku pierwszej kontroli. Nie jest jednak w stanie umniejszyć znaczenia dla podpisywania umów medialnych przez oskarżonego, szczególnie gdy spółka jaką miał reprezentować, jak stwierdził jej właściciel wcale nie prowadziła wówczas działalności i nie zarabiała, a dostawy mediów opłacane były regularnie.

Sam fakt, że świadek E. M. – właścicielka lokalu nie rozpoznała oskarżonego nie ma istotnego znaczenia, jak zważy się na okoliczność upływu czasu od momentu zawarcia przedmiotowej umowy i niekwestionowaną okoliczność, że to zapis na umowie wskazywał, iż to świadek A. P. (4) zawarł przedmiotową umowę - po czym udzielił oskarżonemu wspomnianego pełnomocnictwa w ramach prowadzonej

działalności w
formie spółki zoo.

Zdaniem sądu
odwoławczego
prowadzenie
omawianego
procederu w ramach
zarejestrowanej
spółki, która nawet
nie podjęła
działalności zgodnie
ze specyfikacją,
mogło być próbą
swoistej
„legalizacji”; gdyby
gra na automatach
organizowana była
w oderwaniu od
jakiegokolwiek
weryfikowalnej
działalności
gospodarczej, to z
łatwością mogła być
torpedowana przez
organy państwa,
choćby z tego
powodu, iż nie
opiera się na
prawnych
podstawach.
Specyfiką tej
działalności jest
„ubranie jej” w
zarejestrowaną
działalność
gospodarczą. Sąd
odwoławczy z
urzędu musi
podnieść (co nie jest
zapewne dla obrońcy
oskarżonego wiedzą
tajemną), iż w
dotychczas
rozpoznawanych
sprawach z art. 107 §
1 kks zazwyczaj taki
właśnie
obowiązywał
mechanizm

działania sprawców (popelnianie tych przestępstw w ramach „zarejestrowanej” działalności gospodarczej, z reguły w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, gdzie oficjalnymi jej właścicielami były osoby bądź to niedostępne, bądź nieprowadzące faktycznie żadnej działalności).

Oczywistym dla sądu odwoławczego jest, że sprawa ta ma charakter poszlakowy.

Powiązanie faktu udzielenia akurat oskarżonemu pełnomocnictwa przez najemcę lokalu, w którym ujawniono automaty, nie razi aż taką przypadkowością, o jakiej stanowi apelacja, jak się weźmie pod uwagę inne w/w obciążające oskarżonego dowody. Nie ma większego znaczenia, że biegły grafolog z całą stanowczością nie stwierdził, że to oskarżony naniósł podpis na umowie najmu i że nie ustalono, iż to

oskarżony dokonuje
opłat rachunków.

Ogół bowiem
dowodów, na
których oparł się sąd
meriti, ocenianych
we wzajemnym
powiązaniu, z
uwzględnieniem
zasad logicznego
rozumowania,
wiedzy i
doświadczenia
życiowego, ma taką
wymowę, że
prowadzi do
wniosku, że sąd
rejonowy dokonał
poprawnych ustaleń
w kwestii sprawstwa
oskarżonego
zarzuconych mu
czynów.

Linia obrony
oskarżonego
sprowadzała się do
negowania
podejmowania
czynności
związanych
urządzeniem i
prowadzeniem gier
na automatach
wbrew przepisom
ustawy o grach
hazardowych w
miejscach
wskazanych w
zarzucie. Nie
oznacza to jednak,
iż nie może w
tej sytuacji ponieść
odpowiedzialności
karnej w ramach
przypisanych mu
czynów, skoro
elementy jego
sprawstwa są

ewidentne (w oparciu o zebrane dowody, stan prawny i wynikającą z nich wiedzę, zweryfikowaną o zasady doświadczenia życiowego i logiki).

Oskarżony nie musiał osobiście podejmować wszystkich działań w „terenie”, aby przypisać mu przedmiotowe przestępstwo.

Dlatego nawet okoliczność, że własnoręcznie nie podpisał umowy najmu, nie ma znaczenia dla jego odpowiedzialności karnej w tym zakresie.

Charakter inkryminowanego zachowania wskazuje na podejmowanie działań prowadzących do stworzenia wszelkich niezbędnych i wystarczających warunków do odbywania gier i to w sposób nieograniczający się do działań jednostkowych, ograniczonych w czasie. Oskarżony podjął się więc wszelkich działań mających na celu

umożliwienie
odbywania gier
hazardowych poza
kasynem gry.

Skoro zatem
oskarżony miał
prowadzić
działalność w
zakresie gry na
automatach bez
koncesji i poza
kasynem, to z
naruszeniem zasad
określonych w
ustawie o grach
hazardowych, a tym
samym, nawiązując
już do brzmienia
art. 107 § 1 kks,
wbrew powołanym z
zarzucie przepisom
ustawy. Działalność
w zakresie gier
na automatach, w
rozumieniu art. 2
ust. 3 - 5 cytowanej
ustawy, urządzana
bez stosownej
koncesji oraz poza
kasynem gry, jest
zawsze działalnością
nielegalną.

Dlatego też, każdy
kto spełnia powyższe
kryteria
zakwalifikowania go
jako urządzającego
grę hazardową, bez
względu na formę
prawną oraz gdy
miejszem
urządzenia gry nie
będzie kasyno gry,
narusza przepisy
ustawy
karnoskarbowej
(przy czym art. 6
ust. 1 i art. 14 ust.

1 ustawy o grach hazardowych może stanowić uzupełnienie normy blankietowej art. 107 § 1 kks w odniesieniu do czynów popełnionych od 3 września 2015 roku (data wejścia w życie znowelizowanej ustawy).

Podniesione wyżej okoliczności, a także inne wskazane w motywach zaskarżonego wyroku dały sądowi merytorycznemu podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa oskarżonego za przypisany mu czyn.

Wady pisemnego uzasadnienia wyroku nie mogą być utożsamiane z samym wyrokiem i same w sobie nie oznaczają, że wadliwe jest również objęte nim rozstrzygnięcie - tak np. wyr. SN z 7.4.2004 r., V KK 239/03, OSNwSK 2003, Nr 1, poz. 1797). W relacji zaś do normowanych w art. 438 k.p.k. uchybień względnych, o ile bez trudu można w wielu wypadkach wykazać

nawet rażące
naruszenie przepisu
art. 424 k.p.k., o tyle
nie sposób wykazać,
że miało ono wpływ
na treść orzeczenia,
skoro uzasadnienie
zostało sporządzone
po jego ogłoszeniu,
a więc do obrazu
przepisu art. 424
k.p.k. doszło już po
wydaniu orzeczenia
(zob. wyr. SA w
Łodzi z 13.9.2007 r.,
II AKa 105/07, Prok.
i Pr. – wkł. 2008,
Nr 7–8, poz. 53; wyr.
SA w Warszawie z
12.4.2013 r., II AKa
95/13, Legalis).

Wprawdzie
uzasadnienie sądu
rejonowego nie
należy do
nadmiernie
szczegółowych, to
należy pamiętać, że
jego zwięzłość jest
wymogiem
ustawowym;
obowiązująca
procedura karna
wymaga bowiem
sporządzenia
uzasadnienia w
sposób zwięzły w
wersji
formularzowej. Sąd
Okręgowy jest także
zdania, że jego treść
nie była dotknięta
nieusuwalnymi
sprzecznościami
albo elementarnymi
brakami, które
uniemożliwiłyby
przeprowadzenie
kontroli

odwoławczej. Sąd I instancji sporządził pisemne uzasadnienie na poziomie wystarczającym, umożliwiającym - po zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym - analizę wyroku przez pryzmat zarzutów apelacyjnych, jak i w zakresie zagadnień koniecznych do rozważenia z urzędu. W ocenie sądu odwoławczego sporządzone uzasadnienie daje jasną odpowiedź na pytanie, dlaczego taki, a nie inny wyrok w niniejszej sprawie zapadł.

Do przypisanego oskarżonemu czynu Sąd I instancji zastosował prawidłową kwalifikację prawną przyjmując działanie w ramach czynu ciągłego, zaś orzeczona wobec oskarżonego kara jest adekwatna do stopnia społecznej jego szkodliwości oraz zawinienia oskarżonego. Liczba stawek dziennych odzwierciedla wagę przestępstwa skarbowego.

Czyn ten wymagał dużego wysiłku

<p>organizacyjnego, podjęcia i kontynuowania wielu czynności warunkujących funkcjonowanie „salonu” gier. Sprawca uruchomił pod rząd kolejno cztery i trzy automaty. Ze strony oskarżonego występowało więc duże nasilenie złej woli wynikające w godzeniu w monopol państwa, jego dochody, z drugiej strony w zdrowie i funkcjonowanie społeczne klientów tego rodzaju „przybytku”.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.				
Kompletny materiał dowodowy pozwolił na poczynienie prawidłowych ustaleń w sprawie, co do sprawstwa oskarżonego zarzuconych czynów.				
3.5.	Zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku, tj: art. 2 § 1 pkt 1 kpk., art. 5 § kpk. oba w zw. z art. 113 § 1 kks poprzez wydanie wyroku skazującego wobec osoby, której nie udowodniono winy i rozstrzygnięcie istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zupełnie chybiony jest zarzut obrazy art. 5 kpk w zw. z art. 410 kpk, zaistniałej rzekomo poprzez pominięcie zasady domniemania niewinności i				

obowiązku
stosowania zasady
in dubio pro reo.
Zasada
domniemania
niewinności
obowiązuje, aż do
prawomocnego
rozstrzygnięcia
przez sąd kwestii
winy oskarżonego,
co właśnie miało
miejsce w ramach
niniejszego
postępowania
odwoławczego.

Jeśli zaś chodzi o
zasadę in dubio
pro reo, to „nie
dające się usunąć
wątpliwości mogą
powstać jedynie
wówczas, gdy sąd
orzekający, po
wyczerpaniu
wszystkich
możliwości
dowodowych, oceni
materiał dowodowy
zgodnie ze
standardami
wyznaczonymi przez
zasadę swobodnej
oceny
dowodów” (tak SN
w wyroku z 10
października 2013 r.
sygn. akt V KK
119/13).

Stwierdzić zwłaszcza
należy, że w
judykaturze
ugruntowany jest
pogląd, że nie można
zasadnie stawiać
zarzutu obrazy art. 5
§ 2 kpk, podnosząc
wątpliwości strony,

co do treści
ustaleń faktycznych
lub co do sposobu
interpretacji prawa.

Dla oceny, czy
nie został naruszony
zakaz in dubio pro
reo, nie są bowiem
miarodajne tego
rodzaju wątpliwości,
zgłaszane przez
stronę, ale jedynie
to, czy orzekający
w sprawie sąd
rzeczywiście powziął
wątpliwości co do
treści ustaleń
faktycznych lub
wykładni prawa
i wobec braku
możliwości ich
usunięcia
rozstrzygnął je na
niekorzyść
oskarżonego,
względnie to, czy
w świetle konkretnej
sprawy wątpliwości
takie powinien był
powziąć.

W wypadku zatem,
gdy pewne ustalenie
faktyczne zależne są
od dania wiary tej
lub innej grupie
dowodów, czy też
np. dania wiary
lub odmówienia
wiary wyjaśnieniom
oskarżonego, nie
można mówić o
naruszeniu zasady in
dubio pro reo.

Dokonanie ustaleń
faktycznych
zależnych od dania
wiary wyjaśnieniom

oskarżonego lub zeznaniom świadków, nie stanowi naruszenia art. 5 § 2 kpk, a ewentualne zastrzeżenia odnośnie wiarygodności ww. dowodów, rozstrzygane winny być poprzez przyzmat sędziowskiej swobody ocen określonej w art. 7 kpk (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 grudnia 2006 r., II KK 85/06, Lex nr 322867; postanowienie Sądu Najwyższego z 20 września 2006 r., II KK 327/05, Lex nr 202147; postanowienie Sądu Najwyższego z 2 lutego 2004 r., V KKN 207/03, OSNwSK 2004/1/238, czy też Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 listopada 2006 r. sygn. akt II AKa 339/06, KZS 2007/1/70).

W niniejszej sprawie w zakresie przypisanych oskarżonemu przestępstw karnoskarbowych sąd orzekający nie miał żadnych wątpliwości, które nie dałyby się temu sądowi usunąć.

<p>W sprawie nie zachodziły nie dające się usunąć wątpliwości – to apelant usiłuje podważyć prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu i doszukuje się wątpliwości tam, gdzie ich nie ma. To, że skarżący nie zgadza się z oceną dowodów zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie jest równoznaczne z występowaniem w sprawie nieusuniętych wątpliwości. W oparciu o wszystkie okoliczności przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy należyście odtworzył stan faktyczny, jednoznacznie i bez cienia wątpliwości wykazując i sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanych mu przestępstw skarbowych (przypisanych jako jeden czyn ciągły).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku w całości</p>	<p># zasadny</p>		

<p>poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu;</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Kompletny materiał dowodowy pozwolił na poczynienie prawidłowych ustaleń w sprawie, co do sprawstwa oskarżonego zarzuconych czynów.</p>			
<p>3.6.</p>	<p>Zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, o której mowa w art. 438 pkt 1 k.p.k., tj.:</p> <p>- art. 107 § 1 kks. w zw. z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 227 - dalej „u.g.h.”) i art. 14 ust. 1 u.g.h. poprzez ich błędne zastosowanie i przyjęcie, iż oskarżony rzekomo prowadził działalność w zakresie gier na automatach, do czego wymagane jest uzyskanie koncesji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

na kasyno gry
podczas gdy:

- brak jest podstaw
do uznania, iż
gry na rzeczonych
automatach mają
charakter losowy i
urządzenia objęte są
przepisami ustawy;

- oskarżony w
żadnym zakresie
nie podejmował
działań mogących
być potraktowanymi
jako urządzenie gier
hazardowych: nie
był właścicielem
urządzeń, nie on
pobierał z nich
korzyści, nie on
umieścił ich w
przedmiotowym
lokalu, nie on
był pracodawcą
zeznającego w
sprawie M. J. (2),

- art. 107 § 1 kks
w zw. z art. 4
§ 2 kks poprzez
nieprawidłowe
uznanie, że
oskarżony umyślnie
dopuścił się
niniejszego czynu
zabronionego;

- art. 14 ust. 1
pkt 1 u.g.h. _poprzez
błędną wykładnię
pojęcia
"urządzającego gry"
jako obejmującego
również osobę, która
jako pełnomocnik
konkretnego
podmiotu (Sp. (...)
Sp. z o.o.) zawarła
wyłącznie umowę

	<p>na dostawę tzw. mediów (woda, prąd, ciepło) do lokalu w którym znajdowały się automaty do gier, a w momencie zatrzymania automatów (25 września 2019 roku) Spółka (...) Sp. z o.o. nie była już głównym najemcą lokalu;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Sąd meriti dokonał właściwej subsumpcji prawnej zachowania oskarżonego wskazując, iż jego zachowanie wyczerpało znamiona czynu z art. 107 § 1 kks. Zabezpieczone automaty niewątpliwie służyły do uprawiania hazardu, a gra na nich miała charakter losowy. Oskarżony miał tego świadomość i działał w sposób umyślny, a gromadzenie przez niego prywatnych ekspertyz stanowiło element jego działalności nakierowany na uniknięcie przyszłej odpowiedzialności karno – skarbowej.</p>				

Podjęmowane przez oskarżonego (inne osoby) działania zmierzające do uzyskania prywatnych ekspertyz, służyć miały wyłącznie usankcjonowaniu prowadzonej przez niego, nielegalnej działalności w postaci urządzania gier na automatach. Poza tym jest człowiekiem, który nie posiada jakichkolwiek ograniczeń w sferze pojmowania rzeczywistości, a powszechnie wiadomo, że w pewnym okresie czasu (także objętym zarzutem) problem legalności gier na automatach stał się wręcz sprawą medialną, dyskutowaną szeroko w społeczeństwie, toteż nie można wykluczyć, że informacje te także docierały do oskarżonego.

Finalnie: oskarżony działał z pełną świadomością, że urządza gry na automatach wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych; zajmując się organizowaniem gier oskarżony musiał sobie zdawać sprawę, że

<p>prowadzenie gry na zabezpieczonych automatach jest możliwe tylko w formie kasyna i za zezwoleniem.</p> <p>Argumenty odnośnie oceny dowodów, która doprowadziła do uznania oskarżonego za winnego zarzuconych mu czynów wskazano powyżej.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Kompletny materiał dowodowy pozwolił na poczynienie prawidłowych ustaleń w sprawie, co do sprawstwa oskarżonego zarzuconych czynów.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI</p>			

PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
wyrok i wszystkie rozstrzygnięcia		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
wskazano powyżej		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania i wskazania co do			

dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt 2	<p>O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w oparciu o art. 113 § 1 kks. w zw. z art. 636 § 1 kpk, art. 3 ust 1 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 o opłatach w sprawach karnych (tj. jedn. Dz. U. z 1983 r. poz. 223 z późn. zm).</p> <p>Oskarżony posiada dochód, także z prac dorywczych, jest osobą przedsiębiorczą, młodą, zdrową, ponosi standardowe koszty związane z utrzymaniem.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok i wszystkie rozstrzygnięcia		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana